

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 478

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 4 iulie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI
Decizia nr. 238 din 5 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal	1-3	43. — Ordonanță privind alocarea unor sume din bugetul Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor și Mediului pe anul 2003	5
Decizia nr. 258 din 17 iunie 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. 1 din Codul penal.....	3-4	725. — Hotărâre privind structura organizatorică și efectivele Ministerului Administrației și Internelor	5-6
		730. — Hotărâre privind reîncadrarea funcționarilor publici în funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici	7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 238

din 5 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stăngu — judecător
Ioan Vida — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, apreciind că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție invocate de autorul excepției, ci reprezintă o măsură luată de legiuitor pentru ocrotirea persoanei și a libertății sale.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal, excepție ridicată de Vasile Pop în Dosarul nr. 3.749/2002 al Judecătoriei Târgu Mureș.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 3.749/2002, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal**, excepție ridicată de Vasile Pop, inculpat în dosarul respectiv pentru săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia, pornind de la premisa că plângerea prealabilă este un mod de ocrotire a proprietății private, susține că prin dispozițiile art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal se face o diferențiere neconstituțională între modul de ocrotire a proprietății pe timp de zi sau pe timp de noapte, deși, potrivit prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, proprietatea privată este în mod egal ocrotită, indiferent de titular. Așa fiind, susține autorul excepției, nu poate să existe nici o diferență în privința începerii urmăririi penale și punerii în mișcare a acțiunii penale pentru alineatul 1 sau 2 al art. 192 din Codul penal, la plângerea prealabilă sau nu. După opinia sa, indiferent de împrejurările săvârșirii faptei, plângerea prealabilă a persoanei vătămate trebuie să fie necesară nu numai atunci când violarea de domiciliu are loc ziua, dar și când este săvârșită în timpul nopții, fără nici o discriminare.

Judecătoria Târgu Mureș consideră că prevederile art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal nu contravin art. 41 alin. (2) din Constituție, deoarece prin incriminarea faptei menționate s-a urmărit apărarea inviolabilității domiciliului, iar nu proprietatea. Faptul că legea prevede condiția plângerii prealabile numai pentru varianta simplă a infracțiunii de violare de domiciliu, nu și pentru varianta agravată, nu restrânge în nici un fel drepturile și libertățile fundamentale recunoscute de Constituție. Pedepsa mai grea și urmărirea din oficiu a infracțiunii de violare de domiciliu în varianta agravată se explică prin gradul de pericol social sporit al faptei săvârșite în împrejurările agravante prevăzute de lege.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că punerea în mișcare din oficiu a acțiunii penale pentru violarea de domiciliu prevăzută în art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal nu aduce atingere apărării în mod egal a proprietății, ci asigură apărarea mai eficientă a inviolabilității domiciliului.

Avocatul Poporului consideră, de asemenea, că dispozițiile art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctul lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și

ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal, potrivit cărora: *„În cazul în care fapta se săvârșește de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună, în timpul nopții sau prin folosire de calități mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.*

Pentru fapta prevăzută în alin. 1, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.“

Autorul excepției susține că dispozițiile alin. 3 sunt neconstituționale, deoarece prevăd condiția plângerii prealabile numai pentru violarea de domiciliu în varianta simplă, nu și pentru varianta agravată a infracțiunii, deși în ambele variante fapta este aceeași. Prin aceasta, autorul susține că se încalcă prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular, astfel încât dispozițiile criticate creează o discriminare, instituindu-se „un regim juridic diferențiat asupra aceleiași proprietăți“.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Curtea reține că prevederile art. 192 alin. 2 din Codul penal reglementează una dintre infracțiunile contra libertății persoanei (iar nu contra patrimoniului, cum se susține în motivarea excepției), și anume varianta agravată a infracțiunii de violare de domiciliu, pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale și exercitarea acesteia se fac din oficiu. Aceste dispoziții nu sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 41 alin. (2), deoarece textul incriminează, indiferent de titular și de forma de proprietate sau posesie legală, pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de aceasta, fără consimțământul persoanei care le folosește, sau refuzul de a-l părăsi la cererea acesteia, nefiind încălcat principiul ocrotirii în mod egal a proprietății private.

Astfel fiind, rezultă că nu se creează nici o discriminare sau o ocrotire privilegiată a dreptului de proprietate privată în raport cu titularul. Sancționarea mai aspră a pătrunderii fără drept, respectiv a refuzului de a părăsi locuința, în modalitatea săvârșirii acesteia pe timpul nopții, în raport de varianta simplă a infracțiunii, este numai o consecință a pericolului social ridicat pe care îl reprezintă fapta săvârșită în împrejurările menționate. Instituirea procedurii plângerii prealabile numai pentru varianta simplă, nu și pentru varianta agravată a infracțiunii de violare de domiciliu, este în deplin acord cu prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora *„Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“*.

În legătură cu protecția constituțională a proprietății private, Curtea a apreciat că aceasta nu este lezată prin punerea din oficiu a urmăririi penale pentru anumite infracțiuni. Dimpotrivă, existența pericolului social al unei infracțiuni impune măsuri adecvate de apărare a ordinii de drept, iar urmărirea penală din oficiu în cazul acestor infracțiuni asigură o protecție mai energică a valorilor sociale ocrotite. În acest sens, este, spre exemplu, Decizia nr. 31 din 24 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 19 mai 2000.

Criticile de neconstituționalitate fiind neîntemeiate, excepția urmează să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și (6) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 192 alin. 2 și 3 din Codul penal, excepție ridicată de Vasile Pop în Dosarul nr. 3.749/2002 al Judecătorei Târgu Mureș.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 258

din 17 iunie 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. 1 din Codul penal

Nicolae Popa	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul penal, excepție ridicată de Sorin Barbulea în Dosarul nr. 18.597/2001 al Judecătorei Sectorului IV București.

La apelul nominal răspund autorul excepției și partea Didina Nicolae Balaș, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției solicită admiterea acesteia astfel cum a fost motivată în concluziile scrise depuse la dosar, apreciind că dispozițiile legale criticate încalcă principiul egalității, prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și dreptul la apărare, consfințit de art. 24 alin. (1) din Constituție.

Partea Didina Nicolae Balaș, apreciind că dispozițiile art. 206 din Codul penal nu contravin prevederilor constituționale invocate, solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, susținând că textul de lege criticat nu contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece se instituie un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, fără nici o deosebire. Totodată, arată că nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 24 alin. (1) din Constituție, referitoare la dreptul de apărare, întrucât inculpatul beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale, în deplin acord cu prevederile constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierea din 5 februarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 18.597/2001, **Judecătoria Sectorului IV București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 din Codul**

penal, ridicată de Sorin Barbulea, inculpat într-un proces de calomnie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia arată că „dispozițiile art. 206 din Codul penal privind săvârșirea infracțiunii prin orice mijloace aduc atingere dreptului la apărare consacrat de art. 24 alin. (1) din Constituție, întrucât cererea de recuzare pentru care s-a formulat plângere împotriva sa, plângere având ca obiect săvârșirea infracțiunii de calomnie, reprezintă o exercitare a dreptului la apărare, drept care nu poate fi îngrădit prin legea penală“. Totodată, autorul excepției susține că sintagma „prin orice mijloace“ încalcă și principiul egalității în fața legii și a autorităților publice, având în vedere că „în art. 37 alin. (6) din Legea nr. 51/1995“ se prevede că „avocatul nu poate răspunde penal pentru susținerile făcute oral sau în scris în fața instanței de judecată în legătură cu apărarea“.

Judecătoria Sectorului IV București consideră că excepția este nefondată. În acest sens, se arată că dreptul la apărare nu poate fi exercitat prin săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală, cu exonerarea părții de răspundere penală, astfel încât nu există contradicție între dispozițiile art. 206 din Codul penal, privind săvârșirea calomniei prin orice mijloace, și prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție, care garantează dreptul la apărare. În opinia instanței este neîntemeiată și susținerea autorului excepției în sensul că prin expresia „orice mijloace“ s-ar crea o situație de inferioritate pentru parte în raport cu un apărător, în condițiile în care acesta din urmă, prin art. 37 alin. (6) din Legea nr. 51/1995, republicată, nu este apărut de răspundere penală în cazul săvârșirii unor fapte de natură penală în cauza în care este angajat. Prin urmare, dispozițiile art. 206 din Codul penal nu încalcă principiul egalității în fața legii și autorităților publice, prevăzută în art. 16 alin. (1) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul consideră ca fiind neîntemeiată critica privind neconstituționalitatea art. 206 din Codul penal, în raport cu art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece sintagma „prin orice mijloace“, cuprinsă în art. 206 din Codul penal, nu

creează privilegii sau discriminări. Dispozițiile legale criticate nu contravin nici art. 24 alin. (1) din Constituție, referitoare la dreptul la apărare, deoarece inculpatul beneficiază și în acest caz de toate drepturile și garanțiile procesuale privind dreptul la apărare. În plus, art. 207 din Codul penal reglementează proba verității, ca mijloc pus la dispoziția inculpatului pentru a dovedi că fapta săvârșită de el nu constituie calomnie.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile art. 206 din Codul penal sunt constituționale. Se susține că avocatul care face afirmații calomnioase, în susținerea apărării părții pe care o reprezintă, va putea fi tras la răspundere penală, dacă nu va putea face proba verității, deci nu poate fi reținută o încălcare a principiului constituțional al egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 alin. (1). Dispozițiile art. 206 din Codul penal nu încalcă dreptul la apărare, nici accesul liber la justiție, deoarece inculpatul are posibilitatea de a-și valorifica pretențiile prin toate drepturile procesuale oferite de lege. Pe de altă parte, dreptul la apărare nu poate fi exercitat prin săvârșirea unor infracțiuni, cu exonerarea de răspundere penală, așa încât nu poate fi reținută vreoa contradicție între dispozițiile art. 206 din Codul penal privind săvârșirea faptei prin orice mijloace și prevederile art. 24 alin. (1) din Constituție, care garantează acest drept constituțional. Nu trebuie lezată demnitatea vreunei persoane în numele dreptului la apărare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctul lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 206 din Codul penal, astfel cum au fost modificate și completate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 27 mai 2002, dispoziții care prevăd că: *„Afirmarea sau imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoană la o sancțiune penală, administrativă sau disciplinară, ori disprețului public, se pedepsește cu închisoare de la 2 luni la 2 ani sau cu amendă.*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și (6) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 206 alin. 1 din Codul penal, excepție ridicată de Sorin Barbulea în Dosarul nr. 18.597/2001 al Judecătoriei Sectorului IV București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 iunie 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Actiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a părții vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.“

În legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate, Curtea constată că, deși este criticat art. 206 din Codul penal în întregul său, din motivarea excepției rezultă că această critică vizează doar dispoziția din alin. 1 referitoare la săvârșirea faptei prin orice mijloace. În consecință, controlul de constituționalitate exercitat în prezenta cauză se va limita la această dispoziție legală.

În opinia autorului excepției, sintagma „prin orice mijloace“ cuprinsă în textul criticat este contrară prevederilor constituționale ale art. 24 alin. (1) referitoare la dreptul la apărare, ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților, coroborate cu art. 1 alin. (3) referitoare la România ca stat de drept, precum și ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție. În motivarea susținerilor sale, autorul excepției arată că afirmațiile făcute de el în fața instanței, ca mijloc de apărare, au fost considerate calomnioase în baza sintagmei amintite, contrar prevederilor art. 24 referitoare la dreptul la apărare. Totodată, el susține că sintagma menționată conduce la o discriminare a părții care se apără singură în instanță, în comparație cu avocatul care, în opinia sa, este apărât de răspundere pentru afirmațiile făcute în fața instanței, potrivit dispozițiilor art. 37 alin. (6) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată. În fine, această incoerență a legislației este contrară, conchide autorul excepției, și prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, referitoare la statul de drept.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Curtea reține că sintagma „prin orice mijloace“ din conținutul incriminării calomniei nu contravine nici unei prevederi constituționale, deoarece afirmarea ori imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate cu privire la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar atrage asupra acesteia consecințele periculoase menționate în text, constituie în toate cazurile infracțiunea de calomnie. Afirmarea autorului excepției în sensul că avocatul ar fi apărât de răspundere penală pentru calomnie este inexactă, așa încât nu poate fi vorba de vreoa discriminare în sensul art. 16 alin. (1) din Constituție.

Este, totodată, nefondată critica pe care autorul excepției o face cu privire la încălcarea dreptului la apărare, prevăzut de art. 24 din Constituție, deoarece acest drept constituțional poate fi exercitat numai prin mijloace legale. Pe de altă parte, dacă afirmațiile calomnioase au fost făcute în apărarea unui interes legitim, inculpatul se poate apăra făcând proba verității afirmațiilor sau imputărilor, iar proba verității constituie o cauză care înlătură caracterul penal al faptei.

Criticile de neconstituționalitate fiind neîntemeiate, excepția urmează să fie respinsă.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ORDONAŢE ŞI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****ORDONAŢĂ****privind alocarea unor sume din bugetul Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor
şi Mediului pe anul 2003**

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituţie şi ale art. 1 pct. II.2 din Legea nr. 279/2003 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanţe,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanţă.

Articol unic. — Se aprobă plata sumei de 43.332.752.022 lei, echivalentul a 1.154.985 euro, reprezentând daune pentru rezilierea contractului de vânzare-cumpărare de acţiuni şi de concesiune pentru terenul cu destinaţie agricolă, către Agropower — S.R.L. România, din prevederile bugetare apro-

bate la capitolul „Agricultură şi silvicultură”, titlul „Transferuri”, Ministerului Agriculturii, Pădurilor, Apelor şi Mediului pe anul 2003 prin Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 29 noiembrie 2002.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii, pădurilor, apelor şi mediului,
Ilie Sârbu
Ministrul finanţelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

Bucureşti, 3 iulie 2003.
Nr. 43.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE****privind structura organizatorică şi efectivele Ministerului Administraţiei şi Internelor**

În temeiul art. 107 din Constituţie şi al art. 10 alin. (2) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Administraţiei şi Internelor, având în vedere prevederile art. XVI din titlul III al cărţii II din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenţei în exercitarea demnităţilor publice, a funcţiilor publice şi în mediul de afaceri, prevenirea şi sancţionarea corupţiei,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Ministerul Administraţiei şi Internelor are structura organizatorică potrivit organigramei prevăzute în anexa nr. 1.

(2) Ministerul Administraţiei şi Internelor are în conducere sa un ministru, un ministru delegat şi 7 secretari de stat.

(3) Secretarul general al ministerului este ajutat de 2 secretari generali adjuncţi.

(4) Coordonarea de către ministru, ministrul delegat, secretarii de stat şi secretarul general a structurilor şi a unităţilor subordonate se stabileşte prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor.

Art. 2. — (1) Funcţia de şef al Direcţiei generale de informaţii şi protecţie internă se asimilează, din punct de vedere al salarizării, cu funcţia de subsecretar de stat.

(2) Numirea sau eliberarea din funcţie a şefului Direcţiei generale de informaţii şi protecţie internă se face prin

decizie a primului-ministru, la propunerea ministrului administraţiei şi internelor.

Art. 3. — Ministrul administraţiei şi internelor stabileşte structura organizatorică a unităţilor proprii ministerului şi poate înfiinţa, disloca şi desfiinţa şi alte unităţi, institute, ateliere de reparaţii sau producţie similare, subordonate ministerului, până la nivel de birou, serviciu, sector, direcţie operativă, batalion inclusiv, în limita posturilor şi a fondului de salarii aprobate.

Art. 4. — Numărul posturilor, la pace şi mobilizare, este cel prevăzut în anexele nr. 2 şi 3*).

Art. 5. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, Hotărârea Guvernului nr. 301/2003 privind structura organizatorică şi efectivele Ministerului de Interne, nepublicată, precum şi orice alte prevederi contrare se abrogă.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administraţiei şi internelor,
Ioan Rus
Ministrul delegat pentru administraţia publică,
Gabriel Oprea
p. Ministrul integrării europene,
Vasile Puşcas,

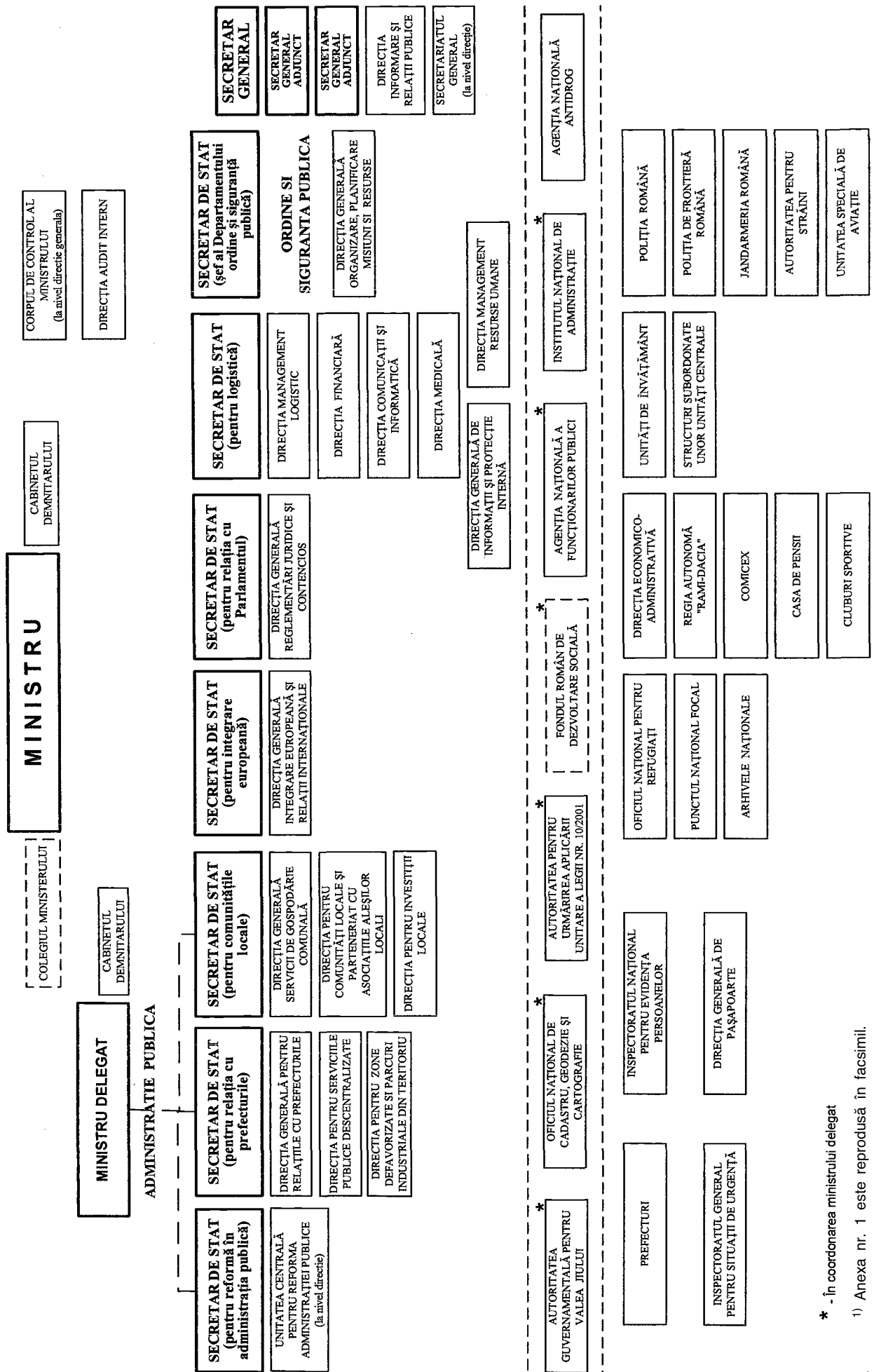
ministru delegat — negociator-şef la Uniunea Europeană

Bucureşti, 28 iunie 2003.
Nr. 725.

Ministrul muncii, solidarităţii sociale şi familiei,
Elena Dumitru
Ministrul finanţelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

*) Anexele nr. 2 şi 3 se comunică Ministerului Administraţiei şi Internelor.

ORGANIGRAMA MINISTERULUI ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

* - în coordonarea ministrului delegat

1) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind reîncadrarea funcționarilor publici în funcțiile publice
corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici

În temeiul art. 107 din Constituție, al art. XXIII lit. a) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției și al art. 11 lit. r) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Prezenta hotărâre reglementează procedura de reîncadrare a funcționarilor publici în funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici.

(2) Dispozițiile prezentei hotărâri se aplică funcționarilor publici numiți în funcțiile publice prevăzute de art. 11 lit. a), c), f) și g) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Reîncadrarea funcționarilor publici în funcțiile publice prevăzute de art. 11 lit. a), c), f) și g) din Legea nr. 188/1999, cu modificările și completările ulterioare, se face în conformitate cu prevederile art. XVI și XVII din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, în limita funcțiilor publice prevăzute în noile structuri organizatorice, stabilite potrivit dispozițiilor din Legea nr. 161/2003.

(2) Funcționarii publici care dețin, la data reîncadrării, funcții publice prevăzute de art. 11 lit. a), c), f) și g) din Legea nr. 188/1999, cu modificările și completările ulterioare, vor fi reîncadrați în funcții publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici prevăzute de Legea nr. 188/1999, cu modificările și completările ulterioare, de același nivel, prevăzute de noua structură organizatorică.

(3) Funcționarii publici care dețin funcții publice de conducere prevăzute de art. 11 lit. a), c), f) și g) din Legea nr. 188/1999, cu modificările și completările ulterioare, vor fi reîncadrați în funcțiile deținute dacă îndeplinesc în mod cumulativ următoarele:

a) condițiile pentru ocuparea unei funcții publice, prevăzute de art. 49 din Legea nr. 188/1999, cu modificările și completările ulterioare;

b) au studii superioare de lungă durată, absolvite cu diplomă de licență sau echivalentă;

c) realizează punctajul minim necesar ocupării funcției publice, prevăzut de art. 3.

Art. 3. — Punctajul necesar reîncadrării în funcțiile publice corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici este de minimum 9 puncte și se stabilește astfel:

a) funcția publică deținută la data la care se face reîncadrarea — 3,5 puncte;

b) calificativul obținut la ultima evaluare a performanțelor profesionale individuale — 0,5 puncte pentru calificativul „bun” și 1,5 puncte pentru calificativul „foarte bun” sau „excepțional”;

c) vechimea în specialitatea studiilor necesare exercitării funcției publice — câte 0,5 puncte pentru fiecare an de vechime, dar nu mai mult de 2 puncte;

d) complexitatea și importanța atribuțiilor prevăzute în fișa postului aferentă funcției publice deținute la data reîncadrării și contribuția la realizarea obiectivelor autorității sau instituției publice — maximum 3 puncte.

Art. 4. — (1) În cazul în care structura organizatorică se modifică, reîncadrarea funcționarilor publici se face pe funcții publice vacante, de nivel imediat inferior.

(2) În situația în care se comasează mai multe structuri funcționale, funcționarul public care ocupă o funcție publică prevăzută la art. 11 lit. a), c), f) și g) din Legea nr. 188/1999, cu modificările și completările ulterioare, iar ca urmare a comasării această funcție nu mai există va fi reîncadrat în funcția publică de conducere rezultată în urma comasării structurilor funcționale.

(3) Reîncadrarea funcționarilor publici din categoria înalților funcționari publici se face în ordinea punctajelor obținute.

(4) În cazul în care, în urma modificării structurii organizatorice a autorității sau instituției publice potrivit art. XVI din Legea nr. 161/2003, prin comasarea unor activități corespunzătoare mai multor compartimente la nivelul unui compartiment, numărul funcțiilor publice din categoria înalților funcționari publici este mai mare decât numărul funcțiilor publice din categoria înalților funcționari publici stabilite și avizate în condițiile legii, departajarea se face prin organizarea unui test profesional care se va desfășura în baza regulamentului aprobat prin act administrativ al conducătorului autorității sau instituției publice în care aceștia își desfășoară activitatea sau, după caz, al autorităților publice care i-au numit în funcțiile publice respective.

Art. 5. — (1) Prevederile prezentei hotărâri se aplică și funcționarilor publici ale căror raporturi de serviciu sunt suspendate în condițiile legii.

(2) În cazul funcționarilor publici ale căror raporturi de serviciu sunt suspendate în condițiile legii, criteriul prevăzut la art. 3 lit. b) se aplică luându-se în considerare

calificativul obținut la ultima evaluare a performanțelor profesionale individuale.

(3) În cazul în care funcționarului public nu i s-a stabilit calificativul anual din motive obiective, acesta beneficiază de punctajul de 1,5 prevăzut la art. 3 lit. b).

Art. 6. — Funcționarii publici din categoria înalților funcționari publici, nemulțumiți de modul de aplicare a criteriilor de reîncadrare prevăzute de prezenta hotărâre, se pot adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile legii.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul administrației și internelor,
Ioan Rus

Ministrul pentru coordonarea
Secretariatului General al Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu
Ministrul integrării europene,
Hildegard Carola Puwak

București, 28 iunie 2003.
Nr. 730.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro